

сватовство и пожелаваше, щето света Мария Влахернска и свети Димитър да помогнат да се спогодят българи и ромей, за вечен мир и приятелство.

- Ще отида! - бе казал зарадван Иваница.

Асен го погледнал дълбоко в очите и казал:

- Аз знам защо искаш да отидеш. Е, добре. Върви! И не се бави повече от месец. Залъжи ги с ^{уверения} ~~обещания~~ ^{и ще върнеш} за мир, но с нищо не се задължавай. Защото знаеш. На пролет почваме отново. Но слушай... Никакви ромейки няма да ми довеждаш тук. Разбра ли?

Иваница дигнал високо челото си.

- Никаква. Кълна се в пресветата Троица.

И заминал с дарове за василевса. Придружен от десет снажни копиеносци.

А ето - никой не знаеше какво е станало с Каламодиос. Или, може би, се правеше, че не знае. А Ефросина? Той изтръпна. Пресече Августейона, който гъмжеше от обикновената всекидневна навалица, зави край Таурос и се спусна по тихите, широки улици, които слизаха към Босфора. Навсякъде срещаше тъмнотлики копти, които разнасяха пестри надписи за новите игри в Хиподрума.

Когато похлопа на вратата на великолепия дворец, сърцето му беше така често и безпоскойно, че той подръпна малко якичката на туниката си, сякаш да поеме повече въздух. Похлопа втори, трети път. Най-сетне някой се подаде от един прозорец на втория кат и изкряска нещо сърдито.

Княдът попита.

- Няма никаква Ефросина тук! - ствърна пискливият глас.

- Ефросина! Отдавна рибите са й оглозгали костите на дъното на Босфора! - И прозорицът хлапна шумно.

Отчаян и съсипан Иваница тръгна из града на посоки.